

DE MOORD OP WINDSOR CASTLE

*Hare Majesteit de Queen
onderzoekt*

**DE
MOORD OP
WINDSOR
CASTLE**

ROMAN

S.J. Bennett

Vertaling Susan Ridder

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Windsor Knot*. Uitgeverij Zaffre,
imprint van Bonnier Books, Londen

© 2020 S.J. Bennett

© 2021 Nederlandse vertaling Susan Ridder / Uitgeverij Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nick Stearn en Iker Ayestaran

Omslagbewerking Rouwhorst & Van Roon

NUR 302/332

ISBN 978 90 468 2762 8

www.nieuwamsterdam.nl

Voor E

*En voor Charlie en Ros,
die het plezier van fictie
met het streven naar waarheid combineren*

DEEL 1

HONI SOIT QUI MAL Y PENSE

‘Wee degene die er kwaad van denkt’

– Motto van de Orde van de Kousenband

April 2016

1

Het was een bijna perfecte voorjaarsdag.

De lucht was fris en helder, en de korenbloemblauwe hemel was doorkliefd met witte strepen. Voor haar, boven de boomtoppen van Home Park, lag Windsor Castle, dat zilverachtig glansde in het ochtendlicht. De koningin bracht haar pony tot stilstand om van het uitzicht te genieten. Er is niets zo goed voor het gemoed als een zonnige morgen op het Engelse platteland. Nu, na negenentachtig jaar, verwonderde ze zich nog steeds over Gods schepping. Nou ja, over de evolutie, om precies te zijn. Maar op een dag als vandaag dacht ze eerder aan God.

Als ze van al haar residenties een favoriete moest kiezen, zou het deze zijn. Niet Buckingham Palace, wat meer als wonen in een gouden kantoorgebouw aan een rotonde was. En ook Balmoral of Sandringham niet, hoewel die haar allebei in het bloed zaten. Windsor was gewoon haar thuis. Daar had ze de gelukkigste dagen van haar jeugd doorgebracht; daar stond Royal Lodge, en had ze van sprookjesvoorstellingen genoten en paardgereden. Ze kwam er nog steeds in het weekend om van de eindeloze formaliteiten in de stad te bekomen. Het was de plek waar papa en haar lieve mammie begraven waren, en waar ook Margaret te ruste was gelegd, hoewel het toen wel een beetje krap werd in de knusse grafkelder.

Als er ooit een revolutie zou uitbreken, dacht ze bij zichzelf, zou ze zich hier willen terugtrekken. Niet dat ze haar daar de kans voor zouden geven. Revolutionairen zouden haar naar... tja, naar waar sturen? Naar het buitenland? Als dat het geval zou zijn, zou

ze naar Virginia gaan, vernoemd naar haar naamgenoot en waar Secretariat vandaan kwam, winnaar van de Triple Crown Trophy in 1973. Als het Gemenebest en die arme Charles er niet waren geweest, en William en de kleine George, die hem na alle ellende zouden opvolgen, zou dat helemaal niet zo'n slecht vooruitzicht zijn.

Maar Windsor zou het best zijn. Hier kon ze alles verdragen.

Vanaf deze afstand gezien leek alles kalm en rustig rondom het kasteel, het zag er zelfs een beetje slaperig uit. Maar niets was minder waar. Binnen waren vijfhonderd mensen aan het werk. Het was net een dorp, een heel efficiënt dorp. Ze dacht graag aan hen, van de grootmeester, die aan het hoofd van de hofhouding stond en de rekeningen afhandelde, tot aan de kamermeisjes, die na de kleine soiree van gisteravond bezig waren met bedden opmaken. Maar vandaag lag er een schaduw over alles.

Vanochtend was een van de artiesten die had opgetreden tijdens de soiree dood aangetroffen in zijn bed. Hij was blijkbaar overleden in zijn slaap. Ze had hem ontmoet en zelfs nog even met hem gedanst. Hij was een jonge Rus, ingehuurd om piano te spelen. Zo getalenteerd, zo knap om te zien. Wat een verschrikkelijk verlies voor zijn familie.

Het vogelgekwitter werd overstemd door het doffe geronk van motoren. Vanuit haar zadel hoorde de koningin het gierende geluid van een vliegtuig en zag een Airbus A330 richting de luchthaven vliegen. Als je in de buurt van een van de aanvliegroutes van Heathrow woont, word je vanzelf een goede vliegtuigspotter, hoewel het best lastig is om alle moderne passagiersvliegtuigen aan hun silhouet te herkennen. Het vliegtuiglawaaï verstoorde haar gedachten en herinnerde haar eraan dat ze aan de slag moest.

Ze nam zich voor om eerst naar de moeder van de jongeman te vragen. Normaal was ze eerlijk gezegd niet zo geïnteresseerd in de afwezige familieleden van anderen, ze had genoeg aan haar

eigen familie. Maar ergens wist ze dat de situatie nu anders was. Haar secretaris had die ochtend heel vreemd gekeken toen hij haar het nieuws vertelde. En hoewel haar personeel zijn uiterste best deed om haar tegen akelige zaken te beschermen, wist ze het altijd meteen als er iets aan de hand was. En dat er iets aan de hand was, was wel zeker, realiseerde ze zich plotseling.

Ze klakte met haar tong om haar pony te beduiden dat hij door moest lopen, waarna de stalknecht die haar vergezelde zijn paard geruisloos de sporen gaf en met haar mee reed.

Onder het rijkversierde gotische plafond van de kleine staatset-zaal liep het ontbijt ten einde. De paardenracemanager van de koningin, die *bacon and eggs* op zijn bord had, deelde de tafel met de aartsbisschop van Canterbury, de ex-ambassadeur in Moskou en een paar andere achterblijvers van de nacht ervoor.

‘Interessante avond,’ zei hij tegen de aartsbisschop, die links van hem zat. ‘Ik wist niet dat u de tango danst.’

‘Ik ook niet,’ kreunde zijn tafelenoot. ‘Die kleine ballerina heeft me op sleeptouw genomen en nu heb ik enorme spierpijn in mijn kuiten.’ Vervolgens zei de aartsbisschop met zachte stem: ‘Zeg eens, hoe belachelijk was ik op een schaal van één tot tien?’

De paardenracemanager trok met zijn mond. ‘Om Nigel Tufnel te citeren: elf. Ik geloof dat ik de koningin nog nooit zo hard heb zien lachen.’

De aartsbisschop fronste zijn wenkbrauwen. ‘Tufnel? Was hij er gisteravond ook?’

‘Nee, hij moest met Spinal Tap optreden.’

De krakkemikkige danser lachte schaapachtig. ‘O jee.’ Hij boog zich voorover om onder de tafel over zijn onderbeen te wrijven en ving de blik op van de beeldschone jonge vrouw, zo slank als een model, die tegenover hem aan tafel zat. Haar grote donkere irissen leken recht in zijn ziel te kijken. Ze keek hem half glimlachend aan, waardoor hij zo rood werd als een biet.

Maar Masja Peyrovskaja keek hem helemaal niet aan, ze keek dwars door hem heen. Ze had de avond ervoor de meest intense ervaring van haar leven gehad, en ze zat er nog van na te genieten.

Dine, oefende ze in gedachten. *Dine and sleep*. Ik ben vorige week naar een 'dine and sleep'-evenement op Windsor Castle geweest. Echt waar. En Hare Majesteit de koningin was er ook. Ben jij nooit op zo'n avond geweest? Ze zijn fantastisch. Alsof ze er elke week heen ging. Joeri en ik hadden een kamer met uitzicht op Windsor. Hare Majesteit gebruikt dezelfde zeep als wij. Ze is echt grappig als je haar een beetje leert kennen. En haar diamanten zijn oogverblindend, daar zou je bij wijze van spreken een moord voor doen...

Haar man Joeri Peyrovski had een enorme kater en dronk daarom een drankje van rauwe groene groenten en gember, gemaakt volgens zijn eigen recept. De bediening was bijzonder efficiënt wat dat betreft. Joeri had horen zeggen dat de koningin haar cornflakes in een plastic bus bewaart (niet dat ze die ochtend met hen aan tafel zat). Hij had oud-Engelse *shabby chic* verwacht, oftewel een slecht onderhouden kasteel met gebrekkige verwarming en afbladderende verf. Maar hij bleek niet goed geïnformeerd te zijn. Deze zaal had bijvoorbeeld prachtig bewerkte rode zijden gordijnen, twintig bijpassende vergulde stoelen rond de tafel en een brandschoon, speciaal voor deze zaal gemaakt tapijt op de vloer. En alle andere vertrekken waren net zo onberispelijk schoon. Zelfs zijn eigen butler zou er niets op aan te merken hebben. De port van gisteravond was trouwens ook uitstekend. En de wijn. Wordt er cognac geschonken? Daar stond hem vaag iets van bij.

Ondanks zijn dreunende hoofdpijn wendde hij zich tot de vrouw die links van hem zat, de echtgenote van de ex-ambassadeur, en vroeg hoe hij aan een persoonlijke bibliothecaresse kon komen, zo eentje als ze gisteravond na het diner hadden ontmoet. De vrouw van de ex-ambassadeur, die het antwoord schuldig

moest blijven maar wel tal van onbemiddelde, belezen vrienden had, begon een charmeoffensief en deed haar best.

Ze werden onderbroken door de aanblik van een lange vrouw met gitzwart haar en een geplooid broekpak die in een dramatische houding met haar hand op haar heup en felrode, getuite lippen in de deuropening was komen staan.

‘O, het spijt me! Ben ik te laat?’

‘Helemaal niet,’ reageerde de paardenracemanager vriendelijk, ook al was ze veel te laat. Veel gasten waren al naar hun kamers om een oogje te houden op het inpakken van hun tassen. ‘We zijn allemaal heel relaxed hier. Kom naast me zitten, deze stoel is vrij.’

Meredith Gostelow liep naar de stoel die door een lakei voor haar naar achteren werd geschoven, en accepteerde graag het aanbod van koffie.

‘Heeft u goed geslapen?’ vroeg een bekende stem rechts van haar. Het was Sir David Attenborough, die net zo melodieus en bezorgd klonk als op de televisie. Ze voelde zich net een bedreigde panda.

‘O, zeker,’ loog ze. Ze keek de tafel rond terwijl ze ging zitten en zag toen de mooie Masja Peyrovskaja vaag naar haar glimlachen, waardoor ze bijna naast haar stoel viel.

‘Ik heb niet geslapen,’ mompelde Masja schor. Een paar hoofden draaiden in haar richting, maar niet dat van haar man, die fronsend in zijn glas met sap zat te turen. ‘Ik denk de hele nacht het is hier zo mooi, de muziek is mooi, alles is... *сказка*. Hoe zeg je dat in het Engels?’

‘Een sprookje,’ prevelde de ambassadeur aan de overkant van de tafel geëmotioneerd.

‘Een sprookje, ja. Dat is het toch net? Hier lijkt wel Disneyland! Maar dan chique versie.’ Ze zweeg. Het had niet geklonken zoals ze het bedoeld had. Ze struikelde over haar Engels, maar ze hoopte dat haar enthousiasme alles goedmaakte. ‘U boft maar,’ zei ze

terwijl ze zich tot de paardenracemanager wendde. ‘U komt hier vaker?’

Hij grijnsde alsof ze een grapje had gemaakt. ‘Zeker.’

Voordat ze kon nagaan waarom hij het zo grappig vond wat ze zei, kwam er een andere lakei, prachtig gekleed in een rood gilet en zwart jacquet, naar haar man toe en fluisterde hem iets in het oor wat Masja niet kon horen. Joeri bloosde, schoof zonder een woord te zeggen zijn stoel naar achteren en liep achter de lakei aan de zaal uit.

Toen ze eraan terugdacht, verweet Masja zichzelf dat ze over sprookjes was begonnen. Dit was op de een of andere manier allemaal haar schuld. Want als je erover nadenkt, besef je dat sprookjes altijd om duistere krachten draaien. Het kwaad huist waar we het juist niet willen hebben, en het kwaad wint vaak. Wat stom dat ze aan Disney had gedacht, ze had beter aan Baba Jaga in het bos kunnen denken.

We zijn nooit veilig, dacht ze. Het maakt niet uit in hoeveel bont en diamanten we ons hullen. En op een dag zal ik oud en eenzaam zijn.

‘Simon?’

‘Majesteit?’ antwoordde Sir Simon Holcroft, de algemeen secretaris van de koningin, terwijl hij opkeek van de papieren agenda die hij in zijn handen hield. De koningin was terug van haar rijtoer en zat achter haar bureau. Ze was gekleed in een grijze wollen rok en een favoriet kasjmieren vest dat het blauw van haar ogen goed deed uitkomen. Haar privézitkamer was heel gezellig, voor een gotisch kasteel dan, vol zachte banken en allerlei schatten en souvenirs die ze in de loop van haar leven verzameld had. Hij zat hier graag. Maar een bepaalde klank in de stem van Hare Majesteit maakte Sir Simon nerveus, hoewel hij zijn best deed dat niet te laten merken.

‘Die jonge Rus. Is er iets wat u me niet verteld heeft?’

‘Nee, Majesteit. Ik geloof dat zijn stoffelijk overschot op dit moment naar het mortuarium wordt gebracht. De tweeëntwintigste komt de president per helikopter, en we vroegen ons af of u...’

‘Niet op een ander onderwerp overgaan. Je trok een gezicht.’

‘Hoe bedoelt u, Majesteit?’

‘Toen je me vanochtend het nieuws bracht. Je probeerde me te ontzien. Doe dat niet.’

Sir Simon slikte. Hij wist precies waar hij zijn oude vorstin voor had willen behoeden. Maar zij was de Boss. Hij kuchte.

‘Hij was naakt, Majesteit, toen hij werd gevonden.’

‘O ja?’ De koningin keek hem aandachtig aan. Ze zag een gezonde jongeman voor zich die naakt onder zijn dekbed lag. Wat

was daar zo bijzonder aan? Toen Philip jong was, had hij ook een hekel aan pyjama's.

Sir Simon keek terug. Het duurde even voordat hij zich realiseerde dat ze het helemaal niet vreemd vond. Hij moest haar meer vertellen en zette zich schrap.

'Hij was naakt op een paarse kamerjas na. En hij hing... hij had het koord...' Hij maakte zijn zin niet af. Dit kon hij haar toch niet aandoen? Ze zou over twee weken negtig worden.

Haar strakke blik veranderde ogenblikkelijk, omdat ze begreep wat hij bedoelde.

'Bedoel je te zeggen dat hij aan het koord hing?'

'Ja, Majesteit. Het is uiterst tragisch. In een kast.'

'Een kast?'

'Een kledingkast, om precies te zijn.'

'Wel, wel.' Het was even stil toen ze het zich allebei probeerden voor te stellen, en vervolgens wensten dat ze dat niet gedaan hadden. 'Wie heeft hem gevonden?' Ze klonk kordaat.

'Een van de kamermeisjes. Het viel iemand op dat hij niet aan het ontbijt was verschenen en' – hij onderbrak zichzelf even om zich de naam van de persoon te kunnen herinneren. 'Het was mevrouw Cobbold die is gaan kijken of hij wakker was.'

'Hoe gaat het met haar?'

'Niet zo goed, Majesteit. Ik geloof dat ze psychische hulp krijgt.'

'Wat verschrikkelijk...' Ze dacht nog steeds aan de ontdekking.

'Zeker, Majesteit. Maar het ziet ernaar uit dat het een ongeluk was.'

'O?'

'Door de manier waarop hij... en door de kamer.' Sir Simon kuchte weer.

'De manier waarop hij wat, Simon? En wat was er met de kamer?'

Hij haalde diep adem. ‘Er is dames... ondergoed gevonden. En een lippenstift.’ Hij sloot zijn ogen. ‘Tissues. Het lijkt erop dat hij aan het, eh... experimenteren was. Voor zijn genot. Het was waarschijnlijk niet de bedoeling dat...’

Hij werd vuurrood en de koningin had medelijden met hem. ‘Wat vreselijk. En is de politie gebeld?’

‘Ja. De commissaris heeft absolute geheimhouding beloofd.’

‘Mooi. En zijn z’n ouders ingelicht?’

‘Ik weet het niet, Majesteit,’ zei Sir Simon terwijl hij een aantekening maakte. ‘Ik zal het nagaan.’

‘Dank je wel. Is dat alles?’

‘Bijna. Ik heb voor vanmiddag een vergadering belegd om de publiciteit te beperken. Mevrouw Cobbold heeft zich wat dat betreft al heel begripvol getoond. Ik weet zeker dat wij op haar loyaliteit kunnen rekenen en we zullen ook de rest van het personeel duidelijk maken dat er niet over gepraat mag worden. Ook moeten we de gasten inlichten, maar niet over de manier waarop het gebeurd is, natuurlijk. Omdat de heer Brodsky door de heer Peyrovski was uitgenodigd, is Peyrovski al op de hoogte gebracht.’

‘Uitstekend.’

Sir Simon wierp weer een blik op zijn agenda. ‘Zouden we dan nu kunnen bespreken waar u het echtpaar Obama wilt ontvangen...’

Ze gingen over tot de orde van de dag, maar het was nogal verwarrend allemaal.

Dat dat hier gebeurd was, op Windsor. In een kast. In een paarse kamerjas.

Ze wist niet of ze het erger vond voor het kasteel of voor de man. Het was natuurlijk veel tragischer voor die arme jonge pianist, maar ze kende het kasteel beter. Ze kende alle hoeken en gaten. Het was verschrikkelijk. Afschuwelijk. En dat na zo’n heerlijke avond.

De koningin had de gewoonte om elk voorjaar een maand op Windsor Castle door te brengen, Easter Court heette dat. Het ging er beduidend minder stijf aan toe dan in het paleis, waardoor ze gasten op een veel informelere, ontspannen manier kon ontvangen. Een verblijf op Windsor betekende gelegenheden voor twintig, in plaats van banketten voor honderdzestig personen, en gaf haar de kans om oude vrienden te spreken. Dit keer was het 'dine and sleep'-evenement, dat een week na Pasen plaatsvond, grotendeels door Charles georganiseerd, die bij een paar rijke Russen in de gunst wilde komen, omdat hij geld nodig had voor een van zijn favoriete projecten.

Charles had behalve Joeri Peyrovski en zijn buitengewoon mooie jonge vrouw ook de hedgefondsmanager Jay Hax, gespecialiseerd in de Russische markt en naar verluidt een oersaai man, uitgenodigd. De koningin had ermee ingestemd om haar zoon een plezier te doen, maar had ook een paar van haar eigen genodigden aan de gastenlijst toegevoegd.

Ze zat achter haar bureau en wierp een blik op de lijst die nog tussen haar papieren lag. Sir David Attenborough was natuurlijk van de partij geweest. Een fantastische man en iemand van haar eigen leeftijd, wat bijzonder was tegenwoordig. Maar hij had in heel sombere bewoordingen over de opwarming van de aarde gesproken. Tja. En haar paardenracemanager, die een paar dagen bleef logeren en die gelukkig nooit ergens somber over was. Ook behoorde een schrijfster tot de genodigden, samen met haar echtgenoot, een scenarioschrijver wiens heerlijke, grappige films het toppunt van Brits-zijn belichaamden. En het hoofd van Eton en zijn vrouw, die in de buurt woonden en regelmatig te gast waren.

Speciaal voor Charles had ze ook een paar mensen met Russische connecties uitgenodigd, zoals de recent teruggekeerde Britse ambassadeur in Moskou... De met een Oscar bekroonde Russische actrice, terecht beroemd om haar embonpoint en

scherpe tong... Wie nog meer? O ja, die Britse toparchitecte die bezig was een prachtige dependance van een museum in Rusland te bouwen, en de professor in de Russische literatuur en haar echtgenoot (je wist tegenwoordig nooit of het in het geval van een professor een man of een vrouw betrof, maar dit was een vrouw, getrouwd met een man).

En er was toch nóg iemand... Ze keek opnieuw naar de lijst. O ja, natuurlijk, de aartsbisschop van Canterbury. Ook hij was een graag geziene gast, die altijd het gesprek op gang kon houden als anderen niet meer wisten wat ze moesten zeggen, wat helaas nogal eens voorkwam. Wat ook helaas nogal eens voorkwam, was dat iedereen door elkaar praatte en dat je zelden de kans kreeg er een speld tussen te krijgen. Daar was weinig aan te doen, behalve dan een strenge blik zo af en toe.

Omdat de koningin haar gasten graag wat vermaak bezorgde, had de heer Peyrovski aan Charles voorgesteld om zijn jonge protégé mee te nemen, die 'grandioos Rachmaninov speelde'. Verder waren er een paar balletdanseressen, die op vooraf opgenomen muziek in Russische keizerlijke stijl verkorte solo's uit *Het Zwanenmeer* zouden dansen. Het geheel zou serieus, verfijnd en verheven zijn. De koningin had er eigenlijk een beetje tegen opgezien. Het Easter Court behoorde vrolijk te zijn, maar Charles' *fête à la russe* klonk nogal deprimerend.

Hoewel je natuurlijk nooit weet hoe iets uitpakt.

Het eten was verrukkelijk. De nieuwe kok die zich graag wilde bewijzen, had zalige gerechten gemaakt met verse ingrediënten uit de tuinen van Windsor, Sandringham en Charles' moestuinen op Highgrove. De wijn was natuurlijk altijd goed, en wanneer Sir David geen voorspellingen over de ondergang van de planeet deed, was hij ontzettend grappig. De Russen waren bovendien lang zo stug niet geweest als ze gevreesd had, en Charles straalde van dankbaarheid (hoewel Camilla en hij na de koffie vertrokken waren in verband met een evenement op Highgrove de volgende

dag, waardoor ze zich een beetje gevoeld had als de moeder van een student die naar huis komt omdat zijn was moet worden gedaan).

Enigszins aangeschoten waren ze met een paar andere leden van de familie, die gezamenlijk in de Octagon Room in de Brunswick Tower hadden gegeten, naar de bibliotheek gegaan, waar ze enkele interessante Russische boeken in vertaling uit haar collectie te zien hadden kregen, waaronder enkele prachtige eerste edities van dichtbundels en toneelstukken, die ze nog altijd van plan was te lezen, maar waar het nooit van gekomen was. Philip, die al met zonsopgang was opgestaan, ging stilletjes naar bed, en de met een Oscar bekroonde actrice, die zeer bewonderd werd en wier uitspraken over Hollywood bijzonder amusant waren, werd naar een hotel in de buurt van Pinewood gebracht, waar ze vroeg in de ochtend aan een film zou werken. Daarna kwamen de pianomuziek en de danseressen.

De overgebleven groep was toen heerlijk ontspannen naar de Rode Salon gegaan om naar stukken uit het tweede pianoconcert van Rachmaninov te luisteren. Dit was een van haar favoriete vertrekken om gasten te vermaken, met zijn met rode zijde behangen wanden, de statige portretten van papa en mammië in hun kroningsmantels aan weerszijden van de schouw, overdag het uitzicht op het park en 's avonds het licht van de schitterende kroonluchter, en de prachtige doorkijk naar de ernaast gelegen Groene Salon. Het was een van de ruimtes die in 1992 door brand waren verwoest, maar daar was niets meer van te zien. De salon was perfect gerestaureerd en inmiddels een ideaal vertrek voor avonden zoals deze.

Zoals beloofd, was de jonge pianist inderdaad fantastisch. Had Simon gezegd dat hij Brodsky heette? De koningin schatte hem begin twintig, maar hij had het muzikale gevoel van een man die veel ouder is. Hij leek volledig op te gaan in de passie van het stuk, terwijl zijzelf scènes uit die romantische film met Trevor Howard